

1081
STOCKHOLMS
STADS BIBLIOTEK

*Tidn &
Tidskr.*

N:o 1.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 5 JANUARI 1816.

Nyårgåfvan.

En verklig Historia.

Med kärlek vinner man kärlek; det är ett medel som sällan slår felt; alla andra äro osäkra. De kärleksdrycker och trollgifter, hvarom gamla historier tala, må ha varit så kraftiga som helst, jag tror dock aldrig att de haft en så oemotståndelig verkan, som kärlekens eget smittsamma gift. Men vill man derutaf draga den slutföljd, att en stark och brinnande kärlek alltid skall ingifva sitt föremål en lika häftig genkärlek, så känner man illa människohjertat. Naturen har ej förlänt alla dödlige samma förmåga att erfara dess ljufvaste rörelser, alla hjertan äro ej lika danade för kärleken, hvar och en känner den på sitt särskilta vis; somliga tro sig ej älska, om de ej äro beherrskade af en urennig passion, andra åter anse en lugn tillgifvenhet för kärlek. Man bör derfore ej fordra af någon en starkare kärlek än dess hjerta är mäktigt att gifva; och långt ifrån att klaga öfver de Nordiska Fruntimmrens köld, bör man lyckönska dem deröfver, såsom en fördel, hvilken tryggar deras säll-

het och lugn, och bevarar dem för den öfverdrift och de villor, som kvinnorna i ett hetare klimat äro underkastade. Man bör framför allt ej begära, att de skola göra demonstrationer af ömhet, som deras blygsamhet förbjuder; och den som varit nog lycklig att vinna ett hjerta, bör ej mäta dess känslor efter den bedrägliga måttstocken af sina öfverdrifna önsknigar.

Eduard, enda son af en rik Grosshandlare i Göteborg, hade vid 22 års ålder blifvit herre öfver en half millions förmögenhet. Genom en god uppfostran, som eljest sällan är rika arfvingars lott, var han dock skyddad för de utsväfningar och dårskaper, hvar till en sådan lycka merendels förleder. Men man kan vara återhållsam utan att derföre försaka alla lifvets njutningar, och man bör ej fordra af en rik ungling alla en fattig Filosofs dygder. Eduard hade annars mycken böjelse att blifva Filosof, men innan han drog sig ifrån verlden, ville han försöka alla dess nöjen, för att sedan kunna så mycket bättre förakta dem. I Göteborg var ingenting mer nytt för honom; han reste således till Stockholm, der han hoppades finna nöjet i sin fullkomlighet. Men inom ett halft år var han redan mätt på alla de tidsfördrif och njutningar han här lärde känna; hans oroliga själ längtade beständigt efter något nytt. Så länge i verlden fans någonting som var honom obekant, någon märkvärdighet som han ej sett, något nöje som han ej pröfvat, kunde han omöjligt vara tillfredsställd. Han beslöt att resa utrikes, och för att äga tillräckliga medel till en så vidsträckt och långvarig resa, som han hade i sinnet, försålde han två af sina stör-

sta Bruk. Det var på den tiden, då de ännu voro i högt värde, och han fick dem väl betalta. I alla sina öfriga egendomar tog han så stora in-teckningar han kunde få, och sammanbragte på det sättet en penningesumma af 300,000 Riksdaler, som han förvandlade i vexlar på London och Paris. Det var dessa begge stora Hufvudstäder han först ville besöka; också dröjde han i hvardera öfver ett år, och tömde i botten alla de njutningar de hade att erbjuda, likväl utan att någonsin öfverträda klokhetens lagar. Numera kände han i grund allt hvad människorna kalla för nöjen, och hans vidare resor hade ett ädlare föremål. Det var nu vettgirigheten, som dref honom att besöka alla Länder i Europa efter hvarandra, och slutligen äfven Orienten. I Egypten och Arabiens öcknar, i Persien och Indien blottställde han sig för de största faror, för att sjelf se och erfara allt. Från Madras for han sjövägen directe till Amerika; der han genomreste både de Europeiska och de infödda Folkstammarnes Länder, för att lära känna meniskan i alla dess olika tillstånd, och slutligen återvände han efter elfva års frånvaro till sitt fädernesland. Rik på kunskaper, erfarenhet och insigt, hade han, som man här allmänt trodde, genom sina dåraktiga resor, såsom de vanligen kallades, blifvit fattig på penningar. Alla hans egendomar hade blifvit sålde för de deruti tagne in-teckningar, och som det mesta bestod i Bruk, hvilka emedlertid fallit i värde, så hade det knappt varit tillräckligt till skuldernas betalning. Han ägde således ingenting mer i sitt fädernesland, och af de penningar han hade med sig vid sin bortresa, kunde ej heller mycket vara i

behåll, att dömma efter de underrättelser man inhämtat om hans lefnadsätt; med ett ord, man ansåg honom allmänt för ruinerad. Det förhöll sig likväl helt annorlunda. Han hade under sitt utrikes vistande, utan att sysselsätta sig med handeln såsom ett egentligt yrke, blott vid tillfälle företagit en och annat lycklig spekulation, hvarigenom han ständigt bibehållit sitt kapital oforminskadt, ehuru stora hans utgifter voro, i synnerhet i Paris och London; och i OstIndien, der han något mer egnat sig åt handeln, hade han till och med anseeligt ökat sin förmögenhet. Han beslöt dock att tills vidare dölja sina omständigheter, för att se hvad värde man skulle sätta på honom själf, och hvad anseende han skulle kunna vinna genom sina kunskaper, utan att synas äga någon förmögenhet. Han lemnade derfore sina Landsmän i deras tro, och låtsade ej hafva mer öfrigt, än som fordrades för att lefva med inskränkning i Stockholm. Sedan han på detta sätt pröfvat hvars och ens tänkesätt, med hvilken kan varit eller blef bekant, sedan han förnämligast pröfvat qvinnornas hjertan, och funnit en som älskade honom för hans egen skull; då först ville han uppträda i hela glansen af sin sjelfvärfvade rikedom, och nedlägga den som ett offer för den värdigas fötter.

Efter elfva års beständig rörelse och mödosam vandring kring verlden, borde det äfven för en man af 33 års ålder ej anses för tidigt att söka hvilat. Edvard hade redan lärt känna verlden och människorna för väl, för att tro sällheten kunna finnas annorstädes än i lugnet. Han var längesedan öfvertygad om fåfång-

ligheten af alla deras inbillade nöjen, och hans enda öfriga önskan var den, att med en värdig maka få dela det goda Försynen honom beskärt, och framleva lugna och lyckliga dagar i skötet af en älskad familj. Men just derfore, att hela hans lefnads sällhet härpå berodde, ville han noga förese sig, innan han valde. I Göteborg gjorde han icke en gång något försök dertill; han visste, att man i hans fädernestad endast värderade rikedom. Också blef han der öfverallt med en stötande köld emottagen. Han reste efter några få dagar till Stockholm. Här fann han ett helt annat bemötande. I tysthet kallade man honom väl en narr, som förstört hela sitt rika arf ibland Turkar och Hedningar; men utan fann den vidtberepte mannen likväl ganska älskvärd, man värderade honom för de kunskaper han förvärfvat, man gaf honom all den aktning han verkligen förtjente, och man täflade om hans sällskap. I alla stora hus var han en sjelfskrifven gäst, i de mindre var han ofta bjuden, och ehuru han aldrig talade om sina resor, utan då det behagade honom sjelf, var han alltid välkommen. Hos Fruntimmerna fann han ett ännu mera gynnande tänkesätt; icke blott behaget af hans utseende och yttre väsende, utan den ädla karakter som framlyste i hela hans uppförande, den stolthet han vid alla tillfällen ådagalade oaktadt sin fattigdom, och i synnerhet den namnkunnighet han förvärfvat, intogo dem till hans fördel; och han såg, att det här ej skulle blifva honom svårt, att göra sig älskad för sin egen skull, och att mången flicka, till och med af förmögenhet, skulle vara färdig att skänka honom sin hand. Men ännu hade han ej sett en enda, som kunnat sätta hans

hjerter i någon starkare rörelse. Det var först efter ett halft års vistande i Stockholm, och sedan den allmänna entusiasmen för honom redan börjat kallna, som han första gången såg den qvinliga varelsen, hvilken skulle bestämma hans framtida öde, och lära honom känna den sanna kärlekens allmakt.

Fredrika var dotter af en hederlig Borgersman, som i afseende på sitt stånd kunde anses för rik; men han hade 10 barn, åt hvilka alla han gifvit en lysande uppfostran, och hvaraderas arf kunde således ej blifva betydligt. Fredrika var den yngsta af alla, hon var ej mer än 16 år gammal, och knapt ännu fullväxt; men man såg förut, huru skön hon var ämnad af naturen att blifva. Dessutom ägde hon redan i hög grad alla ett Fruntimmers talanger; hon hade sedan sitt fjärde år idkat musiken, hon sjöng med den mest förtjusande röst, som aldrig behöft konstens biträde för att fullkomnas, hon målade mycket väl, och dansade med ett obeskrifligt behag, alla andra egenskaper att förtiga. Men det som gjorde henne allra mest intagande, var det naturliga, oskuldsfulla och blygsamma väsende, som tycktes ej en gång hafva någon aning om alla hennes fullkomligheter; intet tecken till anspråk, intet drag af egenkärlek, ingen liknelse till minsta tillgjordhet, äfvenså litet som till felande bildning, med ett ord den fullkomligaste älskvärdhet i alla afseenden: sådan var denna unga qvinna, som för första gången visade sig på ett offentligt ställe, då Eduard såg henne vid hennes intagande i Narcissaner-Orden. Det var naturligt, att hon der straxt väckte allmän uppmärksamhet såsom ett alldeles nytt fe-

nomen; men att hon genast ådrog sig Eduards blickar, och fängslade hans hjerta för alltid, det var långt mera förundransvärdt, och kan endast förklaras som en följd af någon hemlig sympati, eller ock af den renhet i ansigtet, som afspeglade hennes förträffliga hjerta; ty en man, som genomrest hela världen och sett så många qvinnor af den fullkomligaste skönhet, skulle eljest så lätt blifvit förtjusad af ett barn.

(Forts. e. a. g.)

Mode-Nyheter.

Alla Fruntimmers-hattar i Paris göras nu med låg och platt kulle, och liten uppvikt skärm. Endast Toques hafva kullen något hvälfd, och mycket vid upptill. Svarta Sammetshattar äro de allmännaste. Stålspännen nyttjas mycket på dessa hattar, antingen för att spänna ihop dem, eller ock att fästa den knut af sammetsremсор som nästan alltid finnes på sådana hattar. Dessa spänneu äro merendels aflånga till formen, mer sällan fyrkantiga eller runda. Till garnering i kanten af skärmen på sistnämnde hattar brukas mest hvita blonder. Stundom ser man äfven mössor, garnerade med blonder, nyttjas under dessa hattar. Åtskilliga hattar af ljusgul Rips, garnerade med svarta blonder rundtomkring kullen och i kanten af skärmen, hafva sedan några dagar varit synliga, äfven några få gröna, men eljest ser man, utom rosenröda, inga kulörta hattar. Stora törnrosor nyttjas ganska mycket till prydnad, både på svarta och kulörta hattar. Till Hår-Coëffurer brukas nu mycket, i stället för blom-

mor, de förr omtalta Silkesnät. Utom Merinos- och K lädeskappor, ser man också nu Sammetskappor, hvilka äro så gjorda, att skörtena ej gå öfver hvarandra, utan hafva på ena sidan små trekantiga klaffar. En del Merinos-klädningar äro nertill garnerade med 15 tum breda Sammetsband af annan färg. Spensen är då af samma sort Sammet som denna garnering. De modernaste färgerne på Merinos äro hvitt, Chamois och *Spanskt snus*. Garneringen till de begge första färgerne är merendels grön, till den sista, svart eller violet. Muffar nyttjas garska litet, men lappskor och lappkängor redan mycket. Öfver de tredubbla Pelegrims-kragarne brukar man stundom en helt liten Schalett, till och med öfver kappor med sex kragar nyttjas en sådan Schalett.

På *SOFROSYNE* för innevarande år 1816, utgörande 52 Nummer, hvaraf en utgifves hvarje Lördag, kan prenumereras i Utter & Comp:s Boklåda med Två Riksd. 24 skill. Banko.

I nämnde Boklåda kan särskilt prenumereras med Fyra R:dr B:ko på de *colorerade gravurer*, föreställande *de modernaste Engelska och Franska Fruntimmers-Costumer*, som medfölja detta Blad, en i hvarje månad.

Af *SOFROSYNE* för nästledne år finnes ännu kompletta exemplar för prenumerations-priset Två Riksdaler 24 sk. Banko, äfvensom af gravurerna för Två R:dr Banko.

Första Gravuren medföljer nästa Blad.

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & Comp.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 13 JANUARI 1816.

Nyårgåfvan.

(Fortsättning.)

Huru Eduard snart blef bekant med Fredrikas föräldrar, huru han der innan kort blef en daglig gäst, och huru han lyckades att vinna den unga flickans kärlek, förbigår jag att berätta. Han befann sig de första veckorna i en himmel af sällhet och förtjusning; han såg hennes ömhet för honom dagligen tilltaga, och han läste hennes uppriktighet i hennes rena oskuldsfulla blickar. Huru ljuf är icke denna tid för de älskande, då deras kärlek ännu är i sin tillväxt, då det minsta bevis af ömhet ger en outhärlig glädje, och då man ej vet någon större olycka än att misshaga den man älskar! Sedan man tillstått sina känslor, sedan man har liksom rättighet till hvarandras kärlek, då är redan den sällaste tiden förbi, den tid, som man tillbringar mellan fruktan och hopp; då sträfvar man ej mer att förvärfva det, hvars besittning redan är säker; då komma svartsjukan, herrsklystnaden, egensinnigheten, missnöjet, och alla förut okända anspråk, att störa de älskandes lycksalighet.

Huru få njuta icke under denna tid ett orubbadt lugn? Lyckligast äro då de, som af hårda föräldrar eller släktingar aflägsnas ifrån hvarandra; deras inre tillfredsställelse godgör mångfaldigt det yttre tvång de äro underkastade, och skilsmässan förenar dem så mycket närmare. Eduard erfor ej detta öde, som för öfrigt visst icke räknas af någon älskare för en förmån; han fann intet hinder för sin kärlek från föräldrarnes sida. Fadren var för mycket sysselsatt med sina affärer, och Modren med sina nöjen, för att gifva noga akt på sin dotters tillväxande böjelse. Dessutom kunde de ej göra anspråk på något lysande parti för en flicka, hvars egentliga värde de sjelfva icke förstodo, och då de hade fem döttrar utom henne ogifta, borde de anse för en lycka att få en Måg, som var så allmänt firad och så aktningvärd som Eduard. De visade honom derföre all höflighet, och gjorde ingen anmärkning vid hans täta besök, eller vid det synbara företräde han gaf åt Fredrika. Tvertom syntes de sjelfva liksom gynna hans afsigt, i det de ständigt berömde honom i hennes närvaro. Det var således utan svårighet han fann en väg till hennes hjerta; hon älskade honom redan med den barnsliga öskuld, som intresserar sig för allt ädelt och stort, och känner en viss stolthet deröfver att blifva utmärkt af en man, den hela världen skattar, och kärlekens egen oemotståndliga kraft gjorde det öfriga för att helt och hållet intaga henne.

Men en häftig älskare är icke så lätt tillfredsställd. Sedan Eduard blifvit förvissad om hennes tillgifvenhet, sedan han ej mer hyste den fruktan att

misslyckas, som alltid åtföljer en uppriktig kärlek, sedan han äntligen trodde sig hafva anspråk på hennes hjerta, började han finna att hon uppförde sig nog kallt och förbehållsamt emot honom, i synnerhet i sällskap, att hon ej vid alla tillfällen utmärkte honom framför hvar och en annan, att hon ej för hans skull glömde alla sällskapslefnadens regler, med ett ord, att hon ej offentligen betygade honom sin kärlek. Han tyckte sig märka, att hon äfven enskilt icke visade honom all den ömhet han hade rätt att vänta, att hon ofta till och med undvek att vara allena med honom, ännu mer, att hon stundom med slit öfverändakastade hans dertill uppgjorda planer; och han kunde häraf ej annat sluta, än att hon icke hyste någon verklig kärlek för honom. Han jemförde sina egna känslor med dem hon visade, och han fann en omätlig skilnad mellan sin häftiga passion och hennes kalla betänksamma tillgifvenhet. Var han då icke värdig att ingifva en sådan kärlek, som den han sjelf kände? och borde han åtnöja sig med en liten plats i hennes hjerta, då han åt henne egnade hela sitt lif? Dessa anmärkningar och jemförelser, som han först gjorde för sig sjelf, kunde han snart ej afhålla sig att meddela den som var föremålet derför. Hennes oskuld och naturliga godhet hindrade henne att inse det partiska i dessa förebräelser; hon kände, att hon älskade honom af allt sitt hjerta, och att det var henne omöjligt att visa honom mera ömhet än hon gjorde; men då hon jemförde hans kärlek med sin egen, måste hon dock medgifva att han hade rätt, och hon kunde då ej annat tro, än att hon icke älskade honom så högt som han förtjente. Hon sade

honom uppriktigt, att det gjorde henne ondt att hon skulle vara så kallsinnig, att hon ville gerna älska honom mycket mer än hon gjorde, men att det ej stod i hennes makt, och stulligen föreslog hon med en skämtande ton, att han skulle gifva henne någonting som kunde öka hennes kärlek.

Eduard upptog med ifver detta förslag. Han började allvarsamt ofverväga, genom hvilken talisman han skulle kunna helt och hållet besegra sin älskarinnas hjerta. Det första, som föll honom in, var att gifva henne sitt porträtt; men hvad skulle en död bild uträtta, der sjelfva det lifliga originalet ej hade någon framgång? Likväl om han kunde framställa denna bild på ett rörande sätt, och göra den beständigt för henne närvarande, så borde han hoppas någon verkan deraf, åtminstone kunde det tjena till att pröfva hennes kärlek. Han hade för flera år sedan i Paris köpt en af dessa ringar med små repeter-ur, som hvar timma sticka i fingret så många gånger som urtaflan visar timmar. Denna ring hade likväl ingen taffla, utan urverket var betäckt med en stor rubin, och rörde sig endast genom stickningen för den som hade ringen på sig. Af denna talisman ville han betjena sig, för att vinna sin afsigt, ty ringar hafva i alla tider varit nyttjade som förtrollningsmedel. Han lät måla sig af den skickligaste Miniatur-Målare i Stockholm, men icke sådan han var, utan blek, affallen, med ett melankoliskt utseende, och hufvudet lutadt mot axeln, för öfrigt till anletsdragen alldeles lik. Målaren lyckades fullkomligt eftar hans afsigt; han var icke blott porträtt-makare, han hade

mera verkligt genie, än hos en Miniatur-Målare kunde förmodas, och han gaf den bild han skulle framställa ett oändligt rörande utseende, som omöjligt kunde fela att väcka det lifligaste intresse för originalet, till och med hos den som förut ej hade känt detsamma. Detta var så mycket mera undransvärdt, som porträttet måste göras ovanligt litet, för att kunna nyttjas efter önskan; ty det skulle infattas i den förut omtalta ringen. Eduard fann äfven till denna infattning en utmärkt skicklig konstnär. Den sten, som betäckte urverket, blef borttagen, och porträttet sattes i stället, men med en konst som är nästan otrolig. Porträttet blef nemligen gömdt i en boett; denna boett sattes i förbindelse med urverket, så att den skulle öppna sig af sig sjelf, och hela inrättningen gjordes så sammanhängande, att hvar gång som uret stack timmarna i fingret, öppnade sig äfven boetten och porträttet syntes, men blott för ett ögonblick, eller så länge som urets stickning räckte, hvarefter den straxt åter tillslöt sig. För att gifva det hela ett vackrare utseende, och bättre dölja hemligheten, betäcktes slutligen boetten med rosenstenar, som voro så satta att de ej hindrade dess öppning. Detta konstverk tänkte Eduard gifva sin älskarinna till Julklapp, men det blef för sent färdigt, och han måste gömma det till Nyårgåfva. Om det hade den lyckliga verkan han lofvade sig deraf, var det i alla fall ej för sent; men om hans väntan bedrog honom, och han således måste öfvergifva allt hopp om sällhet på jorden, kom det alltid för bittida.

(Forts. e. a. g.)

Anekdot.

I Frankrike har nyligen tilldragit sig en händelse, som kunde gifva ämne till en hel Roman. En viss Herr D**, som har stora egendomar i granskapet af Lyon, fick i sistl. September månad inqvartering af en mycket ung Österrikisk Officer, som genom sitt uppförande och sitt intagande väsende väckte hans lifligaste deltagande. Främlingen kände äfven på sin sida en hemlig sympati, som drog honom till sin värd, utan att han visste hvarföre. Innan kort blef mellan dem begge en ljuf vänskapsfull förbindelse. Herr D** frågade en gång den unge mannen, hvilka hans föräldrar voro, men denne låtsade ej hafva hört hvad han sade, och började tala om något annat. Af gränslagenhet och fruktan att göra honom ledsen, ville ej Herr D** förnya sin fråga. Men en dag, då den unge Officeren var fräuvarande, kom ett bref med posten till honom, som lemnades till hans värd. En blick, som Herr D** kom att kasta på utanskriften, förorsakade honom den högsta bestörtning. Så snart Officeren kom tillbaka, förde han honom i sitt kabinett; der lemnade han honom brefvet, i det han besvor honom att säga, om icke hans Mör var ifrån Milano, om hon icke hette Georgia B*, och om hon ej blifvit förförd af en Fransk Officer under det första fälttåget i Italien. Ynglingen, allt mer förvånad, framstammade vid hvarje fråga ett jakande svar. Herr D**, som ej längre kunde dölja sin glädje, kastade sig i främlingens armar, i det han ropade: *Jag är din Far!* Derpå frågade han, om det olyckliga offret för hans

kärlek ännu hade sin frihet, och då han fick veta, att hon aldrig tillhört någon annan, skref han genast till henne, och bjöd henne sin hand, emedan han själf icke heller var gift. Den Italienska Damen reste straxt efter erhållandet af detta bref, kom till Herr D**s egendom, och få dagar derefter firades deras giftermål. Detta Herr D**s vackra uppförande har vunnit bifall af alla menniskor, utom af hans slägtingar, som sett sig beröfvade det omätliga arf de redan uti inbillningen hade delat sig emellan.

Mode-nyheter.

Pluche börjar åter blifva på modet i Paris. Man har redan sett flera gråa och rosenröda hattar af silkes-pluche. För öfrigt äro de svarta Sammetshattarne ännu de mest gångbara. Turbaner göras af åtskillig form. Ett slags Turbaner, som förfärdigas af Cirkassiska skärp, äro så gjorda, att de lemna obetäckt två fingers bredd af håret öfver pannan, som då är slätt struket och benadt. Ändarne af skärpet hänga ned på venstra sidan. Ofvanpå denna Coëffure sättes ett band af hvita perlor, och ett dylikt viras omkring skärpet.

De nymodigaste vagnar i Paris kallas *Tilbury*. Egentligen hafva de sitt ursprung från England, och bära sin uppfinnares namn. Dessa åkdon hvilas på *horisontela* fjädrar; målningen är ljusgul, med mörkgröna eller svarta ränder. Ett slag deraf, som kallas *Tilbury-Telegrafer*, hänga på fyra fjädrar, hvilka för-

mera en fyrkant. I allmänhet äro nu alla slags åkdon i Paris målade med ljusgult, men ränderne äro karmosinröda eller himmelsblåa.

Förklaring öfver Gravuren N:o 1.

Costume à la Georges.

Turban af Cachemire. Klädning af väfd Cachemire, garnerad med Epingle. Hvita Handskar. Hvita Skor.

På *SOFROSYNE* för innevarande år 1816, utgörande 52 Nummer, hvaraf en utgifves hvarje Lördag, kan prenumereras i Utter & Compis Boklåda med Två Riksd. 24 skill. Banko.

I nämnde Boklåda kan särskilt prenumereras med Fyra R:dr B:ko på de colorerade gravurer, föreställande de modernaste Engelska och Franska Fruntimmers-Costumer, som medfölja detta Blad, en i hvarje månad.

Af *SOFROSYNE* för nästledne år finnes ännu kompletta exemplar för prenumerations-priset Två Riksdaler 24 sk. Banko, äfvensom af gravurerna för Två R:dr Banko. Begge delarne fås äfven antingen inhäftade eller bundne i vackra band i ofvannämnde Boklåda för en måttlig tillökning i priset.

Rättelse:

I N:o 1 af detta Blad, artikeln Nyårsgåfvan, sista raden, står: skulle eljest så lätt blifvit förtjusad af ett barn; men bör läsas: *skulle eljest ej så lätt m. m.*

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & Comp.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 20 JANUARI 1816.

Om Kärleken.

Ingen af de böjelser, som beherrska människohjertat, har blifvit ömsom prisad och ömsom fördömd, i så hög grad som Kärleken. De bittraste satirer och de mest entusiastiska loftal afvexla beständigt. Jag vill ej göra mig skyldig till öfverdrift på någondera sidan, jag vill blott söka upplysa orsakerne till detta olika omdöme.

Kärleken är, i min tanka, god eller ond, allt efter dens dygd och sedlighet som hyser densamma. Dess häftighet kommer härvid icke i fråga. Den starkaste kärlek skall aldrig förmå en man af sann dygd att begå någon elak gerning; om man någorstädes finner exempel af en sådan kärlekens verkan, må man endast anse det som ett bevis, att den dygd, som kärleken säges missledt, icke varit äkta, och allt hvad i Romaner förekommer om sådana händelser, är lika skadligt som stridande mot sanningen. Deremot kan ofta en svagare kärlek, eller som ger sig namn af kärlek, förleda till brott den som redan i sig sjelf är

utan seder och dygd, den som redan i hjertat är brottslig. Härigenom försvinner på en gång allt det onda man sagt om kärleken; och alla de grufligheter man skrifvit på dess räkning, äro endast följer af ett i sig sjelft förderfvadt hjerta, som andra passioner, om ej kärleken, skulle framkallat. Och hvad betyder det, om också dessa följer utan kärleken hade uteblifvit? hade hjertats ondska varit mindre derfore, att den ej fått tillfalle att utbryta? och är den menniskan bättre, som vill stifva ondt, men ej kan? Ändamålet med hela vår lefnad i denna verlden är egentligen hjertats förbättring, och hvad som är säkert, det är att kärleken aldrig i något fall verkar emot detta ändamål. Men ofta skall den tjena att befordra detsamma. Det onda man sagt om kärleken försvinner, men det goda blir kvar. Huru många stora, hjeltemodiga gerningar har den icke frambragt, huru många lysande bedrifter har den icke alstrat, huru många ädla, förträffliga drag höra icke till dess Historia, huru många höga sublimes tankar hafva ej derifrån sitt ursprung. Och utan att se på dess yttre verkningar, huru mycket har den icke genom sin inre låga bidragit att rena och förädla menniskohjertat! Bland alla företrädanden, som den nyare tiden bedömmar sig att äga framför den gamla, är säkert intet enda så viktigt och så dyrbart, som denna i forna dagar alldeles okända himmelska känsla, som är så olik allt hvad de kallade kärlek, och om hvars förunderligt blandade sinnliga och öfversinnliga natur de ej hade den ringaste aning. Jag vågar säga, att näst efter vår heliga Religion har denna känsla, som är ett foster af samma Religion, varit driffjädern till de flesta ädla gerningar som nya-

re Historien äger att uppvisa, och ofta har den verkat mer än sjelfva Religionen. Kärleken till Gud födde den mindre heliga och mindre rena, men lika brinnande menckliga kärleken, och denna har ännu bibehållit en stor del af sin inflytelse, sedan dess modet mestadels förlorat sitt välde, ehuru egentligen ingen sann kärlek är möjlig hos den som föraktar kärleken till Gud.

Häraf kan man finna, att de som öfverdrifva kärlekens lof, hafva oändligt mindre orätt, än de som lasta densamma, åtminstone hvad dess verkan på moraliteten angår. Vill man åter taga en annan synpunkt deraf, och betrakta den i anseende till dess verkan på menniskornas sällhet, så måste jag medgifva, att den synes i ett mindre fördelaktigt ljus. Här skiljer den sig vida ifrån Religionen, som i alla belägenheter, i alla öden tröstar med utsigten till en annan värld, då deremot kärleken gör anspråk på njutningar i denna. Och dessa anspråk, huru ofta blifva de icke bebragade? huru många falla icke offer för kärleken? hvilka plågor, hvilka sorger och olyckor drager den icke öfver de dödlige, som öfverlemna sig i dess våld? och den lycksalighet, som kärlekens entusiasterna så högt prisa, kan den öfvergå dess elände? Låtom oss opartiskt undersöka dessa frågor, och man skall finna, att om kärlekens fiender hafva skäl till sin klagan, hafva dess anhängare ännu mera skäl till sin entusiasm, att de lidanden den vållar äro merendels öfvergående, men den lycksalighet den skänker är evig, att om man träffar en som genom kärleken blifvit olycklig för hela sin lefnad, träffar man deremot tusende, som

räkna den för lifvets högsta sällhet och tröst. Man skall dessutom finna, att kärleken ofta icke en gång har vållat de olyckor, som skrivas på dess räkning, och att de beskyllningar som göras den, härröra till en stor del ifrån människornas vanliga otacksamhet mot sina välgörare.

(Forts. e. a. g.)

Bref till Utgifvaren af Sofrosyne.

Min Herre! Jag hoppas, att Ni icke är så egenkär, att man ej kan få säga Er Edra fel, utan att Ni blir stött deröfver. Jag lemnar Ert Blad i sitt värde, och afhåller mig från allt omdöme öfver Edra historier och anekdoter m. m. Om de ej göra någon nytta, göra de visst ingen skada heller, ty jag tror att det är få som läsa dem. Men det jag ej kan underlåta att anmärka, är den stora skadligheten af Edra så kallade Mode-nyheter, dem Ni icke försummar att meddela i hvar Nummer, likasom det vore det viktigaste ämnet för Er Tidning, och likasom Ni ej kunde göra något bättre, än att uppmuntra våra Fruntimmers redan alltför öfverdrifna luxe. Om Ni i förhand hade betänkt, hvad följderne skulle blifva af Ert företag, så har jag så mycken tillförsigt till Ert förstånd, att jag tror Ni hade afstått derifrån. Men förmodligen tänkte Ni beskatta Fruntimmernas fåfänga, och vinna dem på Er sida genom de nya moder Ni ville lära dem. Huru denna spekulation lyckats, vet jag ej säkert, men hvad jag kan säga Er, är att Ni alldeles förderfvat våra Fruntimmers tänkesätt. För

att öfvertyga Er derom, vill jag berätta Er hvad som skett inom min egen familj, och jag vet att det i många andra hus icke tillgått bättre. Min Hustru var förut en sedesam Matrona, som vid 43 års ålder ej mer tänkte på någon flärd, utan skötte sitt hushåll i ro, och klädde sig sjelf och sina döttrar efter gamla verdens sed. Nå väl! Bäst det är, kommer en annons i Allehanda om ett Blad för Fruntimmer, som skulle mycket bidra till deras nöje och förädling. Jag tillstår uppriktigt, att jag straxt ansåg detta för ett narrverk, ty min tanka är att Fruntimmerna kunna använda tiden bättre än att hänga näsan öfver en bok, hvilket jag också aldrig tålt i mitt hus oftare än söndagarne. Men jag var ännu långt ifrån att tänka, att ett företag, som annonserades såsom gagneligt, skulle blifva så skadligt. Emedlertid teg jag, för att ej hos mina Fruntimmer väcka någon ny lust att läsa, den de nog hade förut. Men det dröjde icke länge, förän de genom sina bekanta fingo underrättelse om det nya Bladet, och såsom allt nytt retar Fruntimmer, yttrade de en häftig åtrå att läsa det. Jag föreställde dem, huru dyr prenumerationen var, och att då jag ej för min egen del prenumererade på någon Tidning (ty jag läser alltid Dagbladen på källaren), så vore det obilligt att jag skulle ha en så stor utgift blott för deras skull. De gåfvo i början vika för mina skäl, men snart kommo de tillbaka, och sade att de ifrån alla håll hört så mycket talas om den nya Tidningen, och att de första Numrorne sades vara så bra, att de kunde omöjligt vara den utan, då alla andra hade den. De bestormade mig så länge med böner och föreställningar, att jag slutligen måste gif-

va efter och prenumerera på Er Sofrosyne, dock med det villkor, att de i stället ej skulle få gå på Spektaklet på fyra månader, och att de ej skulle läsa andra dagar än Söndagarne. De bytte sålunda bort ett nöje, som de eljest mycket värderade, mot det simpla nöjet att läsa. Ack! jag visste icke då, huru olyckligt för mig detta byte skulle bli; jag anade icke, huru dyrt det skulle kosta mig. I början gick allt bra, och jag förmärkte ingen elak verkan af Ert Blad; men efter några veckor blef jag förvånad att höra min Hustru och mina döttrar tala om moder, och snart fick jag ännu mera skäl till min förundran, eller rättare förskräckelse, då min Hustru kom och begärde att få köpa nya hattar åt sig och begge flickorna. Det är ju ännu icke sommar, svarade jag, ty hittills hade jag gifvit dem ordentligt hvar midsommar nya hattar, hvilka de sedan brukade utan förändring hela året om. Döm derföre om min bestörtning, när min Hustru svarade: Flickorna äro nu stora; de kunna väl behöfva nytt något oftare; om du ger dem en ny hatt nu, och en i midsommar, är det väl lcke för mycket. — Nu märkte jag oråd. Hustrudana hattar vill du då att de skola hafva? frågade jag. — Sådana som brukas nu. Helst ville jag, att de skulle ha en sådan hatt, som står i Sofrosyne. — Sofrosyne? ropade jag, alldeles utom mig; nu är gåtatan upplöst. Det är således detta Blad, som annonserar sig vilja förädla Fruntimmerna, det är det som lär dem att ruinera sina männer. — Min bästa vän, svarade min Hustru, jag tror aldrig, att en så liten kostnad kan ruinera dig, men efter du ändå säger det, så afstår jag gerna för min egen del, blott du vill

ge åt flickorna. Jag måste lofva det, de fingo nya hattar, några veckor derefter nya schaletter, så nya klädningar, och slutligen nya hattar återigen, och jag tror att deras klädsel kostade mig öfver 50 Riksdaler inom ett enda år. Men det som är det allrivarsta, är att jag beständigt måste ha den förargelsen, att se dem göra om och ändra sina hattar, klädningar och allting, efter de artiga underrättelser Ni meddelar dem i Ert intressanta Blad. När jag betygar mitt missnöje deröfver, svara de: Söta Pappa, det kostar ju ingenting, det är bara det gamla vi ändra. — Ja, men det gör Er fåfänga, och det gör att J försätten en tid, som kunde användas nyttigare, säger jag ofta; men det är fruktlöst, och de vilja ej höra på det örat. Åtminstone skall detta oväsande taga slut en gång, tänkte jag för mig sjelf, och nästa år skall jag väl akta mig för att prenumerera. Nå väl! jag har ej prenumererat, och Ni kan vara säker att jag ej gör det. Men ty värr, är det icke bättre för det, och jag ser mina flickor likafullt läsa den fördömda Sofrosyne; ty de få nu låna den af en ung Fru, som varit deras skolkamrat. Hvad skall jag göra? jag är olycklig, om detta fortfar och tilltager, som allt ondt plär göra. Jag har ofta sagt min hustru och mina flickor, att jag skall bli ruinerad genom deras slöseri, men de känna mig för väl för att tro mig. Emedlertid skulle det onda, om det ej hämmas, slutligen kunna gå så långt, att jag blefve nödsakad inskränka mig sjelf, och att jag ej mer skulle kunna bjuda mina vänner hvarken hit eller dit, som jag hittills varit van, många andra extra utgifter att förtiga. Jag

har derföre beslutit vända mig till Er sjelf, och föreställa Er allt detta, under förmodan, att Ni såsom en man af klokhet, den der tilläfventyrs också en gång tänker gifta sig, icke vidare skall fortfara att i grund bortskämma våra Fruntimmer, som redan i sig sjelfva äro nog fulla af flärd och fåfanga, sedan Ni nu fått veta hvad förderfliga följer Er obetänksamhet haft och ännu ytterligare måste hafva. Jag vill tro, att Ni hittills varit okunnig derom, och det är derföre jag ursäktar hvad som skett, men endast med villkor att Ni ifrån denna stund upphör med Ert alamodiska joller. Farväl, min Herre!

Silenus.

På *SOFROSYNE* för innevarande år 1816, utgörande 52 Num-
mer, hvaraf en utgifves hvarje Lördag, kan prenumereras i Utter &
Compis Boklåda med Två Riksd. 24 skill. Banko.

I nämnde Boklåda kan särskilt prenumereras med Fyra R:dr B:ko
på de colorerade gravurer, föreställande de modernaste Engelska och
Franska Fruntimmers-Costumer, som medfölja detta Blad, en i hvarje
månad.

Af *SOFROSYNE* för nästledne år finnes ännu kompletta exem-
plar för prenumerations-priset Två Riksdaler 24 sk. Banko, äfvensom
af gravurerna för Två R:dr Banko. Begge delarne fås äfven antin-
gen inhäftade eller bundne i vackra band i ofvannämnde Boklåda fö
en måttlig tillökning i priset.

Trycht hos FR. CEDERBORGH & Comp.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 27 JANUARI 1816.

Utgifvaren har i denna vecka erhållit så många märk-
värdiga Bref, att han, för att kunna meddela åtmin-
stone de förnämsta, måste utesluta alla andra artiklar.
Se här ett halft dussin af de mest utvalda:

Herr Utgifvare! Jag begriper icke, huru Ni kan
vara så litet delicat, och trycka ett sådant bref. Flärd
och fäfånga och öfverdrifven luxe och alla möjliga
beskyllningar låter Ni uppenbart göra Fruntimmerna.
Är det på det sättet Ni tänker vinna deras bifall?
Om Ni åtminstone hade gjort en *amende honorable*,
och ursäktat Er för det Ni varit nödsakad trycka så-
dana injurer, så hade Ni ändå sauverat apparencerna.
Men alldeles icke; Ni låtsar som det skulle så vara.
Jag vill ej säga, att Ni gjort en *bêtise*; men om Ni
skulle få höra någon yttra, att det var en *sottise* af
Er att införa det brefvet, så bör Ni ej förundra Er
deröfver. För öfrigt angår hela saken alldeles icke
mig; jag läser ganska sällan Ert Blad, och allraminst
Edra Mode-nyheter, som blott kunna intressera den,
för hvilken de äro verkliga nyheter, men alldeles icke

den som redan läst dem en vecka förut i Franska och Tyska Mode-Journaler. Emedlertid nekar jag icke, att de kunna vara rätt bra för Bourgeoisien och mindre folk, som ej har tillgång till något bättre, och jag råder Er derföre att continuera, utan att bry Er om hvad en så stupide menniska som Er Brefskrifvare säger.

Er tjenarinna

*Euphrosine de * **

Hvad kommer det åt Er, min bästa Herre, som trycker en så gruflig satir emot Er sjelf? Jag trodde Ni var tokig, när jag först läste den. Men jag förstår nog Er afsigt. Det besvärar Er förmodligen att längre skriva om moderna, Er lärda hjerna tycker sig vara för förnäm att befatta sig med sådana småsaker, och derföre vill Ni på behändigt vis komma ifrån alltsammans. Men om Ni tror att man är dupe af Edra konstgrepp, så bedrar Ni Er. Hvem ser icke, att Ni sjelf fabricerat detta löjliga bref, som icke en gång har den förtjensten, som allt annat löjligt, att man kan skratta deråt? Akta Er emedlertid att stöta Er med Fruntimmerna, ty det är af dem som hela Er framgång beror. Och jag kan i förhand underätta Er, att om Ni upphör att tala om moderna, sedan Ni en gång vant oss dervid, så förlorar Ni all Er kredit, och Edra bästa vänner skola öfvergifva Er. Jag åtminstone för min del läser Ert Blad endast och allenast för Mode-nyheternas skull, och det bästa råd jag kan gifva Er, är att Ni fortfar som hittills, så kan Ni vara säker om alla Edra Läsarinnors välvilja.

Er ödmjuka tjenarinna

*Aspasie * * **

Min Herre! Det förundrar mig sannerligen icke, att Ni till slut fått en skrapa. Men det som mycket förtryter mig, är att Ni fått den af en karl, och ej af ett Fruntimmer, och att den är så orimligt dum. Oaktadt den blygsambhet, som tillhör mitt kön, och som jag alltid strängt iakttagit, kan jag dock icke afhålla mig att i en så vigtig fråga, som angår hela mitt köns ära, å dess vägnar taga bladet ifrån munnen, och förklara vårt gemensamma missnöje så väl med Er som med honom. Men jag förbehåller mig uttryckligen, att Ni ej inför detta bref i Sofrosyne; jag förbjuder Er det bestämdt, ty det passar ej för ett Fruntimmer att låta trycka sig, och om Ni ändå skulle finna för godt att göra det, ty jag vet alltför väl att karlarne ej äro att lita på och alltför sällan uppfylla sina skyldigheter, så väntar jag åtininstone af Er heder, att Ni ej sätter ut mitt namn. Nu, för att komma till saken, så borde Ni längesedan förstått, att då Ni ville egna ett särskilt Blad åt Fruntimmernas bildning, som Ni förklarade Er afsigt vara, så passade det ej att deruti upptaga sådant, som hvarje qvinna af vett och smak nöövändigt måste förakta. Sådant måste ju sätta Ert Blad i misskredit, ty det är det samma som Ni ville säga: när man skrifver för Fruntimmer, så får man lof att skrifva om hattar och klädningar och schalar, ty eljest roar det dem icke, och de bry sig ej om att läsa något annat; eller till och med: de äro ej värda att man skrifver för dem om någonting annat. Nå, kan man säga Fruntimmer något mera förolämpande än detta? Och då Ni så ned-sätter deras värde, hur kan Ni hoppas, att de skola gynna Er? Skola de fortfara att läsa hvad Ni skrif-

ver, fastän de se att Ni handterar dem som dockor, eller som barn, hvilka man måste locka med namnam till att läsa? Oah hvem har sagt Er, att vi bry oss om modets förändringar? Kanhända några fjollor syster-sätta sig med att tänka derpå, men alla kloka och allvarsamma Fruntimmer gäspa vid Ert pladder derom, och beklaga Er dårskap. Jag har länge undrat, att Fruntimren ej redan sammansatt sig, för att gifva Er en offentlig förebråelse. Sjelf har jag flere gånger varit beränt derpå, men blygsamheten har alltid hållit mig tillbaka. Jag skref också verkligen en gång en maliciös Quatrain, som jag tänkte låta trycka, för att gifva Er en vink om den roll ni spelade; men som jag har en oöfvervinnelig afsky för att se mig tryckt, så behöll jag min Quatrain, och den ligger ännu kvar i min Toalett-låda. Emedlertid, då jag i Er sista Nummer funnit en karl, som tycks vara en verklig Silen, af de lägsta och föraktligaste skäl fördömma Edra Mode-nyheter, har jag ej bort tuga längre. Jag bör å hela mitt köns vägnar förklara, att vi endast kunna beklaga en sådan usling och ännu mer hans Fruntimmer, att det är en ny oförrätt emot oss att införa hans skandalösa epistel, och att om vi tänka lika med honom deruti, att Ni aldrig borde skriva om moderna i Ert Blad, så är det af helt andra orsaker, vida upphöjda öfver hans tankeförmåga. Med ett ord, Edra Mode-nyheter göra oss ingen skada, de gifva oss blott afsmak; de förderfva ej våra tänkesätt, de förderfva blott det nöje vi eljest möjligtvis kunde ha af Ert Blad; de ruinera ej våra männer, de skola blott ruinera Er sjelf, så framt Ni fortfar dermed, ty ingen skall då vidare läsa Ert Blad, och när ingen

läser det, är också ingen som betalar det. Nog af, jag säger Er uppriktigt, att alla Fruntimmers enhålliga önskan är den, att Ni hädanefter aldrig mer nämner ett ord om några moder, hvarken gamla eller nya, och att om Ni vill återvinna Edra Läsarinnors gunst, som Ni redan så nära förlorat, bör Ni endast skriva filosofiska och allvarsamma artiklar, som vi kunna läsa utan att rodna. Lita nu på hvad jag sagt Er, och anse det som Ni hade hört det af tusende munnar.

Jag är

Er ödmjuka tjenarinna

Prudentia * * *.

För Guds skull, min goda Herre, låt oss få behålla den smula flärd vi kunna ha, och låt icke narra Er af den der gnidaren att lemna oss i sticket. Om Ni öfverger oss, så ha vi ingen mer att lita på, ty Köpmännen säga alltid, att det är på modet, som de äro mest angelägne att få sälja, och om de någon gång få ett nytt tyg, eller en ny fason ifrån Paris, så inbilla de oss hela halfva året, att detta är ännu helt färskt, då det kanske der redan långt förut är aflagdt. Men nu kunna vi slå dem på fingrarna, och veta alltid precis, hvad som brukas i Paris nästan i samma stund. Ni ser således, huru nyttigt det är om Ni fortfar som hittills, och det är dessutom ett säkert sätt att förvärfva Er bifall och bevågenhet af alla Edra Läsarinnor, och i synnerhet af

Er ödmjuka tjenarinna

Volatica * *.

Åck, Ni kan aldrig tro, hvad jag har skrattat åt Er Correspondent. Det är minsann en rolig karl,

som vill att tre Fruntimmer skola kläda sig med 50 Riksdaler om året. Jag är nu ensam, men åt mig förslår ej 5000. Också tror jag, att hela Staden tar moder efter mig. Med Er tillåtelse, när Ni kanske inbillar Er, att de hämta sina moder från Sofrosyne, så är det mig som de efterapa. Hvad tycker Ni väl, att i går, när jag åkte uppföre Drottninggatan, så stannade alla Fruntimmer som voro ute för att promenera i det vackra vädret, och gapade en hel timme efter mig, och som de ej i hastigheten kunde riktigt se huru jag var klädd, så passade de på, när jag skulle komma tillbaka, och stodo då liksom tända ljus, jag hade så när sagt *en haye*, hela Drottninggatan utföre, och spände sina ögon på mig, ifrån det min vagn först syntes ända tills den försvann. Jag låtsade ej märka det, men jag hade min innerligaste förnöjelse deraf; ty jag tycker mycket om att se den smak och elegans, som nu råder i våra Fruntimmers klädsel mot förr. Och vet Ni hvad jag hade på mig, då jag blef så fasligt begäpad? Jo ingenting annat än Men det säger jag Er icke, ty då skriver Ni det i Sofrosyne, och det är onödigt. Men apropos af Sofrosyne, så ville jag just säga Er, att så löjlig den der karlen är med sina 50 Riksdaler och sina nya hattar hvar midsommar, så vore det icke så oklokt af Er att folja hans råd i hufvudsaken; ty i sjelfva verket vet jag icke, hvad Ni vill med Edra Mode-nyheter, som visserligen, jag medger det, skulle vara ganska nyttiga och nödvändiga, om ingen funnes här som kunde stifta lagar för modet, men som nu åtminstone äro ganska öfverflödiga. Men icke är jag den, som vill afstyrka Er att fullfölja Er bana. Gud

bevare mig derifrån! Ni skulle kunna vara nog för-
 mäten att tro, att jag på något sätt vore afundsjuk
 öfver Edra förmenta framgångar, eller att jag frukta-
 de att genom Er förlora någon del af min inflytelse.
 Och det skall jag säga Er, att jag är vida öfver-
 Sofrosyne kan aldrig komma att mäta sig med Luxu-
 ria. Det är som man ville jemföra natt och dag. I
 alla fall skadar det icke, att Ni uppöfvar Er talang;
 någon gång framdeles kunde den komma att behöf-
 vas. Men för all del nämna ingenting mer om den
 der 50:Riksdalers-karlen; jag skrattar bara, så att jag
 får migrän. Men roligt vore det att få se de der tre
 Damerna, det kan jag icke neka. Apropos, kan Ni
 icke i nästa Nummer beskrifva deras Costume? eller
 låt föreställa dem på nästa gravure; det vore artigt för
 contrastens skull. Farväl, Monsieur de la Sofrosyne.

Er tjenarinna

*Luxuria * * **

Min Herre! Jag beklagar af allt mitt hjerta, att
 Ni blifvit utsatt för så hårda förebråelser för en sak,
 som i mitt tycke är så oskyldig. Jag vill icke se
 Er fortfara att skrifva om moderna, så framt Ni der-
 igenom skulle ådraga Er någon vidare förtret. Men
 jag tillstår, att både jag och många andra funnit gan-
 sks stort nöje deruti, och jag tror likväl icke man
 kan beskylla oss att vara hvarken fåfänga eller slös-
 aktiga, eller för mycket ombytliga. Utan att vilja,
 eller ens tänka på att efterapa alla de ständigt
 vexlande moder, de präktiga och dyrbara Costumer,
 som i Paris äro gängse, kan det intressera ett Fran-
 timmer att höra dem beskrifvas, ty kläderna blifva

alltid för oss ett ämne af vigt, ehvad våra stränga tadtare må säga. Och jag kan försäkra Er, att allt hvad jag läst derom i Ert Blad, aldrig väckt hos mig någon lust att erhålla sådana dyrbara tyger, som ej instämma med mina villkor, eller att ombyta fasoner oftare än jag förr varit van. Tvertom har jag stundom varit frestad att tro, att Edra berättelser om modernas ständiga omvexling i Paris åsyftat att göra dessa täta ombyten för oss löjliga, och sålunda gifva oss afsmak derför. Dessutom har både jag, och utan tvifvel ganska många andra, haft en verklig nytta af Edra Mode-nyheter, som jag måste närmare förklara, för att derigenom förmå Er att fortsätta denna artikel. Som Ni vet, ledsna vi Fruntimmer snart nog att bruka samma form på hatt eller mössa eller annat dylikt, och söka gerna skaffa oss något nytt, så ofta råd och lägenhet medgifver. Men nu på flera månader har jag, i stället att köpa nytt, ofta endast ändrat det gamla, med tilläggning af nya band, ny garnering o. s. v., hvarigenom det fått ett helt nytt utseende och en modern form; och allt det har jag gjort sjelf med ganska ringa kostnad, efter de beskrifningar Ni meddelat i Ert Blad. Sålunda har jag genom de så mycket öfverklagade Mode-nyheterna haft en verklig besparing i det hela, och ändå varit oftare modern än förr. Detta har jag velat säga Er, på det Ni måtte kunna öfverväga och betänka skälen på begge sidor, innan Ni tar Ert beslut, om Ni skall upphöra med Mode-nyheterna eller icke.

Jag är

Er ödmjuka tjenarinna

Hortensia * * *

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & Comp.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 3 FEBRUARI 1816.

Soldathustrun.

En verklig händelse.

I början af förra seklet, om jag ej bedrar mig, år 1709, var en förskräcklig vinter, hvars rysliga verkningar kändes ända i de södra Provinserne af Frankrike. Kölden var så stark, att de största floder hade flera fots tjock is, och på vägarne funnos beständigt resande som frusit ihjäl. En enda natt förstörde alla olivetråd i Provence.

Regementet Dauphiné låg vid den tiden i garnison i Metz. En ung soldat, vid namn Werner, utmärkte sig genom sina goda seder och sin noggrannhet att uppfylla sina skyldigheter. Han hade två månader förut gift sig med en hederlig Handtverkares dotter, och så ofta hans tjänstgöring lemnade honom några ögonblicks ledighet, deltog han i sin svärfars arbete. Sålunda lefde han lycklig med en vacker och dygdig hustru; och i anseende till den aktning hans förmän bevisade honom, kunde han hoppas snar befordran. En UnderOfficer vid Kompaniet hyste dock till honom ett hat, som han på intet sätt bemödade

sig att dölja, men som Werner ej ansåg vara af någon särdeles betydhet. Denne UnderOfficer hade friat till Louise — det var den unga makans namn — på samma gång som Werner, och hade ej utan den bittraste harm sett det företräde hans rival erhållit. Han sökte tillfälle att hämnas, och det dröjde ej länge innan han fann det.

Under en af de grusligaste nätterne af denna stränga vinter blef den unge soldaten utsedd att stå på post utom staden. Kölden var så skarp, att man nödgades aflösa posterne hvar timma. Tillika var ett ymnigt snöfall med det fasligaste urväder; allt gaf tillkänna, att natten skulle blifva ryslig. Louise, som visste att hennes man var blottställd för hela årstidens stränghet, tänkte ej utan den största oro på hans belägenhet. En ängslig dröm väckte henne om natten, och fördubblade hennes förskräckelse; hon tyckte sig se den olycklige Werner blek, knappast i stånd att hålla sig uppe, och med en svag röst anropande hennes hjälp. Utom sig af fasa, stiger hon opp, och ensam, utan fruktan för natten och den grymma kölden, går hon ut, och arbetar sig fram igenom den djupa snön till det ställe, der hon visste att hennes man stod på post. Några steg ifrån vaktkuren stannar hon; bestört, otålig att ej se honom, och ej höra honom, ropar hon med hög röst: Werner! Werner! Ingen Werner svarar. Hon går ända fram till vaktkuren, och ser honom der stående lutad mot sin musköt, med kappan dragen öfver hufvudet, och nära att dö af köld. Han hade i tre timmar förgäfvets väntat på aflösning. Under-Officeraren hade glömt

honom med flit, i den öfvertygelse att han ej skulle kunna så länge motstå köldens stränghet. Också var han redan så matt, att han knappt igenkände sin hustru, som trycke honom i sina armar. O himmel! ropade hon till honom; mina olyckliga aningar hafva icke bedragit mig; du dör, om du ej . . . Kom och följ mig; vårt hus är icke långt härifrån; genom mina omsorger kan jag hoppas att återkalla dig till lifvet. — Men Werner, af pligten fästad vid sin post, vägrade att följa henne. — Hvad kan du ha att frukta? sade Louise till honom. — Vanäran och en grym död, om mitt fel blir upptäckt. — Nå väl olycklige! den död, som väntar dig här, är den icke än mera säker? Tänk först på att undvika den; man skall aldrig få veta, att du varit borta; kom, Himlen skall hafva medlidande med oss. — Nej, svarade Werner henne med ståndaktighet; jag skall veta dö på min post, men jag skall ej öfvergifva den. — Nå väl, sade då Louise, jag skall posta här i ditt ställe; jag skall ha nog styrka att afvakta din återkomst; gif mig dina vapen. — Werner vägrade ännu länge; men slutligen öfvervunnen af sin hustrus tårar, och förvissad att några ögonblick skulle vara honom tillräcklige att återhämta sina krafter, och vända tillbaka på sin post, gick han bort, sedan han gifvit lösen åt sin hustru.

Glad att hafva frälsat sin mans lif, tackade Louise Himlen för det beslut den ingifvit henne, då hon oförmodligen på långt håll fick se en patrull komma till stället, der hon postade. Betagen af förskräckelse vid denna oväntade syn, glömde hon hvad Werner sagt henne, och gömde sig bäfvande i vaktkuren.

Officeraren, oroad af denna tystnad, nalkades, och såg med förvåning, i stället för postkarlen, en väpnad kvinna, färdig att svimma. Man förde henne till högvakten, och der berättade hon, sedan hon återfått sanningen, under en ström af tårar, hela förloppet. Derefter kastade hon sig för Officerarens fötter, och begärde nåd för sin man, till hvars olycka hon ensam var skulden. Vid denna rörande berättelse, vid denna så uppriktiga och förtviflade ton, blefvo alla hjertan intagne af medlidande och beundran. Man älskade, man beklagade Werner; men krigslagarne äro oböjliga. Han hade öfvergifvit sin post, och utlemnat lösen, och det midt under ett brinnande krig. En Krigs-Rätt dömde honom till döden. Han sjelf hade redan förutsett sitt öde, och beredde sig att undergå det med ståndaktighet; men hvem kan måla hans olyckliga makas förtviflan? Ytterligheten af hennes sorg nedtryckte henne helt och hållet i början. Men snart fördubblade den hennes krafter. Ögonblicken voro dyrbara. Utan annan rekommendation än sin dygd och sin olycka, vände hon sig med sina böner till alla dem, af hvilka hon kunde hoppas någon hjälp. En så ovanlig, så rörande händelse hade redan öppnat alla hjertan för medlidandet; hennes tårar gjorde det öfriga. Domens verkställighet blef uppskjuten, och Werners process kom ända till foten af Thronen. Det blef ej svårt att bevisa, att Under-Officerarens hat ensamt vållat Werners olycka, emedan han blifvit flere timmar utan aflösning på en post, der han nödvändigt måste finna döden. Under-Officeraren blef kasserad, och Konungen gaf Werner nåd. Genom sitt välförhållande och sitt mod steg denne sedermera ända till

Officer; och Louise fick länge njuta den sällhet, som hennes dygd och hjältemodiga uppoffring förtjente.

Anekdot.

I Paris har nyligen tilldragit sig följande händelse. En ung Flicka af ett oklanderligt uppförande, som arbetade såsom sömmerska i ett främmande hus, blef en afton, då hon derifrån skulle återvända hem, på gatan attackerad af en karl, som, då han ej kunde för-
må henne att följa med sig, slog henne mycket illa med ett Spanskt rör. Hon skrek, det samlades folk, och brottslingen blef fasttagen. Men knappt hade hon sett honom i ansigtet, förrän hon igenkände sin äldste bror, som Fadren för flera år sedan kört ur huset för hans elaka uppförande. En patrull, som i det samma inträffade, arresterade den unge mannen, och ville föra honom i fängelse; men Systemen begärde förskoning för honom, fick honom fri, och förde honom till sin Far, hvars vrede hans ånger och tårar lyckades att afväpna. Det är emedlertid visst, att hans sista förhållande icke synes utmärka någon slags förbättring hos honom.

Ett lärdt Fruntimmer.

Vid Franska Institutets sista Session den 26 December har Första Klassen tilldömt ett Fruntimmer högsta priset, i *Matematiken*. Samma Fruntimmer hade förut erhållit mention honorable. Hennes namn

är *Sophie Germain*. Det problem hon upplöst, blef första gången för sex år sedan utsdt till täflings-ämne, och har sedan ännu två gånger varit framställt, utan att något nöjaktigt svar derpå erhållits. Det som gör saken ännu märkvärdigare, är att Mamsell Germain tillika skall vara ung och vacker. — Männe det ej är förlåtligt af dem som tro, att hon tilläfventyrs är älskad af någon stor Mathematicus, som åt henne uppoftat den litterära namnkunnighet han genom upplösande af ett så svårt problem kunnat förvärfva, för att i stället tillvinna sig hennes hjerta?

Fruentimrens förtjenster.

Detta är titeln på en liten bok af Charles Malo, som nyligen utkommit i Paris, och der gjort mycken lycka. I första kapitlet undersöker Författaren de *fel som man tillviter Fruentimren*, såsom koketteri, lättsinnighet, svaghet m. m., och bevisar att alla dessa beskyllningar äro alldeles ogrundade, och härröra endast af elaka människors lust att smäda. Dernäst handlar han om *Skönheten*, ehuru han säger, att den egentligen icke bör anses såsom den första af Fruentimrens förtjenster. I tredje kapitlet afhandlas *Äkta kärleken*. Här är en gravur bifogad, som föreställer Poppa, hvilken under sin mans sömn utsuger ett sår som han erhållit af en förgiftad pil; hon vet att hon sjelf derigenom offrar sig åt en säker död, men hon frälsar emedlertid sin mans lif på det enda sätt som är möjligt. Fjerde kapitlet har *Dygden* till föremål. Det femte angår *Barnsliga kärleken och Moderskärleken*; detta

är det rikhaltigaste. *Troheten* är titteln på sjette kapitlet; det är det kortaste. Man påminner sig derigenom, att Författaren är Fransman. I sjunde kapitlet handlar han om *Hjeltemod*; flera exempel anföras, mest hämtade ur Frankrikes Historia. Åttonde kapitlet, *Välgörande*, omtalar en anekdot om Konung Henrik IV, som, då han en gång var i penninge-behof, fick till skänks af en Tenngjutare-Enka i en liten Provinsstad 200,000 Francs, en ofantlig summa på den tiden, som hon på stället tog fram ur sin Byrå. Denna Anekdot synes just vara en *Avis au lecteur*, som Henrik IV:s ättlingar ej lära misstycka, ehuru det eljest synes mindre lämpligt att sätta en sådan gåfva under rubrik af välgörande. Nionde kapitlet är egnadt åt *Fruentimmer som odlat vettenskaperne eller beskyddat de Lärde*. Detta är med rätta det sista i förteckningen på Fruentimmrens förtjenster. — I fall denna bok skulle öfversättas på Svenska, vore önskligt, att den åtminstone erhöll den förändring, att exemplen hämtades ur vår egen Historia, som visserligen lemnar ganska rika materialier dertill.

Sedan Utgifvaren af detta Blad i sista Nummerna meddelade några profbitar af de skriftliga råd oeh föreställningar han från åtskilliga af sina Läsarinnor erhållit angående Mode-nyheterna, har han på nytt blifvit så öfversvämmad med Fruentimmers-bref, att om han ej fruktade att ådraga sig de skrifvande Fruentimmernas vrede, skulle han bekänna att han ej en gång hunnit läsa dem alla. Emedlertid, då han funnit så stor skiljaktighet i deras yttrade tänkesätt och önsknin- gar, och det icke är möjligt att hålla något Maj-fält

förr än den 1 Maj, då han genom ett särdeles påfund, som intilldess blir en hemlighet, vill uttröna pluralitetens mening, så har han tagit det partiet att för det närvarande följa blott sitt eget välbehag, och, i trots af alla Prudentiors och alla giriga männens försmädliga anmärkningar, skrifva allt hvad han sjelf finner för godt. Ty, säger en stor Författare, som detta Arbete är sammansatt endast för mitt eget nöje, så består dess verkliga förtjenst uti att behaga mig sjelf, och ingen i verlden vet bättre än jag, hurudant det bör vara för att bäst behaga mig.

Mode-nyheter.

I början af detta år voro i Paris blott två slags hattar gångbara: de éna gjorda med skärm såsom Capotes, de andra med helt liten eller ingen skärm och mer eller mindre hög kulle såsom Toques. Det är på de senare som stålspännen och stålperlor brukas. En del deraf äro sådana, att de ganska litet skilja sig ifrån manshattar, och hafva hvarken blommor eller plymer. Eljest hafva Toque-hattarne vanligen plymer, men deremot Capote-hattarne, eller de som äro med skärm, blommor. Att garnera i kanten med Tyll, som i lång tid varit så allmänt, är nu nästan aflagdt; men blonder nyttjas ännu dertill. För öfrigt börjar man, utom de svarta hattarne, äfven bruka kulörta af vanligt Sammet, i synnerhet mörkgrönt och mörkblått. Hattar med skärm, af silkes-pluche, äro i tilltagande; de äro hvita, rosenröda, mörkgula eller gråa. En del svarta Sammetshattar äro fodrade med mörkgult Sidensars, och kantade med blonder som äro broderade med gult. Muffar brukas utomordentligt mycket; vanligen äro de medelmåttigt stora, men man ser några som äro ofantliga.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

 STOCKHOLM DEN 10 FEBRUARI 1816.

Nyårsgåfvan.

(Fortsättning från N:o 2.)

Redan tidigt om morgonen infann sig Eduard att af-
 lägga sin Nyårsönskan och öfverlemna sin betydnings-
 fulla gåfva. Det är en talisman, sade han sakta åt
 Fredrika, i det han satte ringen på hennes finger,
 som skall pröfva ditt hjerta; så länge du har tålmod
 att bära den, skall jag vara säker om din kärlek. Fre-
 drika, som fann ingenting ledsamt uti att bära en vac-
 ker ring, försäkrade att, så länge han älskade henne,
 skulle hon aldrig taga den af sig. Men huru förvå-
 nad blef hon icke, då hon en stund derefter kände
 ringen sticka i fingret, och huru förtjust, då hon i
 det samma såg boetten öppna sig, och den intagande
 bilden, som var gömd derunder, framblixtra och för-
 svinna! Eduard, som just väntat på detta ögonblick,
 för att se hvad intryck det skulle göra på hans älska-
 rinna, hade allt skäl att vara nöjd med den rörelse
 hon visade. Med möda kunde han tillfredsställa hen-
 nes nyfikenhet, med möda kunde han få henne att
 begripa sammanhanget, och öfvertyga henne, att hon

måste vänta ännu en timma, innan hon härnäst kunde få se denna förtrollade bild; tio gånger måste han förklara för henne hemligheten deraf, och noga beskrifva allt, på det hon nästa timma måtte hålla sig färdig och begagna hvar ögonblick till den intressanta bildens betraktande. Nu såg han, huru fintlig äfven den oskyldigaste qvinna kan vara, när det är frågan om en sak som ligger henne mycket om hjertat; nu såg han, att äfven Fredrika visste utvägar att få vara ensam med honom, så snart hon blott sjelf ville. Under särskilta förevändningar förstod hon att aflägsna alla sina syskon, och när nästa timma tillstundade, var hon alldeles ensam med Eduard. Hennes otålighet, innan ringen öppnade sig, kan ej beskrivas, men ännu långt mindre hennes hänryckning, då hon nu första gången riktigt, ehuru ändå alltför hastigt, fick betrakta denna bild, som i samma ögonblick fastade sig outplånligt i hennes hjerta. O min öfverallt älskade Eduard, ropade hon, hänford af de känslor som genomströmmade hennes bröst, och kastade sig sjelf i hans armar, du har ändtligen segrat; ja, jag känner i detta ögonblick, att jag älskar dig så högt som någon människa kan älska på jorden; jag vågar försäkra dig, att min kärlek nu kan mäta sig med din. O hvilka saliga känslor du har uppväckt i mit bröst! nu först känner jag, hvad det är att älska. Eduard! Eduard! hvilken förträfflig uppfinning! hvad du har gjort mig lycklig! Nu ger jag dig lof att begära mina föräldrars välsignelse; nu vill jag ej längre hindra dig derifrån; kom, låt dem bekräfta vår förbindelse, och gifva oss rättighet att älska hyarandra.

Man kan lätt tänka, huru hänryckt Eduard var; verkan af hans talisman hade varit mera hastig och fullkomlig, än han någonsin vågat hoppas. Han såg sig ändtligen vid målet af sina önskningar, han kunde ej mer tvifla, att han ju ägde hela Fredrikas hjerta, och af hennes Föräldrar hade han intet afslag att befara. De begge älskande gingo hand i hand att begära deras bifall, hvilket erhöles utan svårighet, efter några små invändningar angående Eduards förmögenhet, och sedan han försäkrat att han var i stånd att försörja en hustru. Samma dag skedde förlofningen, i närvaro af en stor mängd främmande, och de begge älskande sväfvade i sjunde himmelen. Den underbara ringen var emedlertid ett föremål för allas nyfikenhet. Fruntimmerna ville försöka den, och hvar och en önskade att känna, huru den skulle sticka i fingret, eller åtminstone se, huru den öppnade sig. Men Fredrika vägrade alldeles att taga den af sig, såsom hon hade lofvat, och så snart hon kände att boetten skulle öppna sig, gömde hon oförmärkt handen, tills den åter var tillsluten, och föregaf, att det gick så fort, att hon ej märkte det innan det var förbi; hon fruktade, att den tilläfventyrs skulle kunna göra samma verkan på någon annan som på henne, och hon kände en så ljuf rörelse hvar gång hon såg den älskade bilden, att den lilla svartsjuka, hvarmed hennes kärlek redan var blandad, ej unnade detta nöje åt andra. Det var länge, som hon på det sättet undvek att låta de nyfikne se denna ringens hemlighet, och förbehöll njutningen deraf åt sig sjelf. Hennes käraste tidsfordrif var ännu en lång tid derefter att, med ögonen orörligt fästade på sin ring, afvakta dess

öppnande, och det korta ögonblick den bild, som deruti gömdes, likt ett norrsken framblixtrade, ersatte mångfaldigt alla andra nöjen för henne, och hade till och med något mer angenämt och retande än sjelfva urbildens åsyn.

Några få veckor derefter fullkomnades de begge älskandes lycka genom deras oupplösliga förening. Först på bröllopsdagen öfverraskade Eduard sin brud och hennes släktingar med den underrättelsen, att han ännu var lika rik, till och med rikare än före sina resor, och han hade således den obeskrifliga glädjen, att åt en älskarinna, som valt honom endast af ren oegenlyttig kärlek, kunna tillbjuda en lott, ojemförligt öfver hennes väntan. Huru lyckligt derefter de begge makarne framlefde de första månaderne af sitt äktenskap, åtager jag mig icke att beskrifva, äfvenså litet som de nöjen och den prakt, hvarmed Eduard omgaf sin unga Fru, fullt svarande emot hans rikedom, och hvarigenom han naturligtvis blef ännu mera allmänt ansedd och firad, än forut för sina kunskaper och vidsträckta resor. Jag lemnar allt detta, och skyndar till vigtigare händelser.

(Forts. e. a. g.)

Den andra Niobe.

Ett bidrag till Barbareskernes Historia.

Bland de otaliga rysligheter, som dagligen förefalla i de Barbariska Sjörofvare-Städerne, förtjenar följande ett utmärkt rum.

Som bekant är; göra desse Sjörofvare som oftast landstigningar på närliggande kuster, helst i Italien, och bortföra alla män, qvinnor och barn, som ej hinna undkomma, i slafveri. För någon tid sedan gjorde Tunesarne en sådan landstigning på kusten af Sardinien, och bemäktigade sig de begge derintill liggande små öarne St. Pietro och Antiocho, hvarifrån de bortröfvade alla invånare af begge könen, till ett antal af minst 1000 personer, mestadels qvinnor och barn, och förde dem till Tunis.

Bland dessa olyckliga var äfven ett Sicilianskt Fruntimmer af gnska hög rang, med sina fem döttrar. Denna intressanta familj tillföll vid fångarnes utdelning Kiajan i Tunis (Beyens Sjö-Minister), och hemfördes till hans Harem. Modren var icke nog ung för att reta Barbarens begär; men hennes döttrar voro så mycket olyckligare. Af dessa unga personer, som voro mindre utmärkta genom sin börd, än genom sin skönhet, sin oskuld och sin förträffliga uppfostran, hade den ena blifvit gift för några månader sedan med en förnäm Herre vid Sicilianska Hofvet, och två af de öfriga voro ännu i den späda ålder, då det medfödda begäret att behaga knappt ännu vaknat, åtminstone ej kan hafva något bestämdt föremål. Den ömmaste Moders böner, tårar, förtviflan voro fruktlösa, förgäfvos erbjöd hon hela sin ansenliga förmögenhet till lösen för sina Döttrars oskuld, ingenting kunde frälsa dessa intagande varelser från deras afskyvärde Herres brutala och vildsinta kärlek. Anständigheten tillåter ej att beskrifva de alla känslor upprörande ryligheter, för hvilka detta villdjurs Harem var skåde-

plats. Jag vill endast berätta sjelfva katastrofen. Denna nya Niobe, som måst vara vittne till alla sina fem döttrars vanära, som sett två af dem aflida midt under detta missfostrets omfamningar, sedan de af honom lidit alla möjliga grymheter och ohyggligheter, som med ett ord blifvit hemsökt med alla de plågor en Mors hjerta kan känna, har slutligen, för att undgå det grymma minnet af en så fasansfull olycka, tillskyndat sig sjelf döden uti Engelske Konsulns hus, dit Kiajan skickat henne såsom en skänk, för att befria sig från hennes jemmer och klagan. Måtte en gång dylika rysvärda uppträden taga slut, och dessa ohyggliga barbarer utrotas ur Europas granskap!

Anekdot.

I Neapel lefde en Kommendör af Malteser-Orden; som var mycket girig, men ändå gerna ville lysa. Han skulle ha sina pager, men han höll dem så illa, att de icke en gång hade tillräckligt linne, och det lilla de hade började redan falla sönder. De beklagade sig deröfver med så mycken häftighet, att han lät kalla sin Hofmarskalk, och befallde honom i deras närvaro, att skriva till hans Commanderie, att man skulle så lin nästa år för desse unga Herrars räkning. Pagerne började härvid storskratta, hvarpå Kommendören sade: Se de små tokarne, huru nöjda de nu äro, för det de fått linne.

Huru mången förnäm Man torde icke säga det samma för sig sjelf, då en Klient går ifrån honom!

Mode-nyheter.

Hvita skärnhattar af Epingle med himmelsblåa snören äro nu på högsta modet i Paris, en del prydd med blåa narcisser af lika färg, en del med blåa törnrosor af Batist. Man ser äfven många dylika hattar af violett Sammet med mörkgula snören, och prydd med violetta tulpaner. Toque-hattar, som likna turbaner, äro ganska talrika; de hafva midt öfver pannan fem eller sex rynkor af svart Sidensars, som formera en bindel, och deröfver ett diadem af Sammet. I stället för diadem, hafva de ock stundom en valk af rynkad gaze. Svarta Sammetshattar brukas ännu alltjemt, på somliga är skärmen gjord helt och hållet af Tyll, och kantad med svarta blonder. Några hvita Ripshattar och rosenröda Sammetshattar hafva också en dylik skärm. På Opran och andra större Spektakler ser man sällan blommor på hattarne, men mycket plymer, både större och mindre, och nästan alltid hvita. De randiga Skärpen af Silkes-Tricot, som man förut kallat *Cirkassiska Skärp*, heta nu, i anseende till färgernas blandning, *Iris-skärp*; de brukas af Fruntimmerna, dels till skärp, dels till palatin, dels till turban. När håret nyttjas bart, är det alltid slätt i pannan, och benadt midtuti, med blott en ring eller en korkskruf vid hvardera örat. Sedan någon tid brukas mycket askgråa Merinos-klädningar, garnerade med svarta Sammetsremsor.

Bland de nya uppfinningar af alla slag, till människornas bekvämlighet, som från Paris spridas kring den öfriga världen, är utan tvifvel en af de mest

sällsamma den nyligen gjorda uppfinningen af *lysande stighböglor*. Bruket deraf har redan i Paris temligen tilltagit. Dessa besynnerliga maschiner, som, sin uppfinnare till ära, kallas *Schwickardts stighböglor*, äro så beskaffade, att under stighbögelu är fästad en lyckta, som har det dubbla ändamål, att hålla fötterna varma, och att upplysa vägen. Om dagen, eller eljest när man behagar, kan man också skjuta en lucka framför glaset på lycktan, så att den blott värmer utan att lysa. Dessa nymodiga stighböglor äro tillika så lätta, att man ej känner någon skilnad mellan dem och vanliga stighböglor. Dessutom hafva unga kavaljerer det nöjet, att härmed väcka förvåning hos okunnige resande, hvilka naturligtvis blifva helt bestörte, då de se en ryttare hastigt flyga förbi med strålande fötter.

På *SOFROSYNE* för innevarande år 1816, utgörande 52 Num-
mer, hvaraf en utgifves hvarje Lördag, kan prenumereras i Utter &
Comps Boklåda med Två Riksd. 24 skill Banko.

I nämnde Boklåda kan särskilt prenumereras med Fyra R:dr B:ko
på de *colorerade gravurer*, föreställande *de modernaste Engelska och*
Franska Fruntimmers-Costumer, som medfölja detta Blad, en i hvarje
månad.

Af *SOFROSYNE* för nästledne år finnes ännu kompletta exem-
plar för prenumerations-priset Två Riksdaler 24 sk. Banko, äfvensom
af gravurerna för Två R:dr Banko. Begge delarne fås äfven antän-
gen inhäftade eller bundne i vackra band i ofvannämnde Boklåda för
en måttlig tillökning i priset.

Gravuren N:o 2 medföljer nästa Blad.

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & Comp.